

După numeroase alte premii Regizorul israelian ARI SANDEL câștigă Oscarul pentru pelicula

Filmul „West Bank Story“, al regizorului americano-israelian Ari Sandel, a câștigat Oscarul în categoria filme artistice de scurt metraj, confirmând evoluția ascendentă a cinematografului israeliene din ultimul timp, recompensată cu premii la Festivalul Sundance și cu mai multe Globuri de Aur.

Deși comedie muzicală, „West Bank Story“ se concentrează asupra conflictului din Orientul Mijlociu. Marea măiestrie a regizorului - au apreciat membrii juriului - a fost că, în 21 de minute, a reușit să spună, cu ironie, mai mult despre conflictul israeliano-palestinian decât numeroase volume. Sandel transpune conflictul clasic din „Romeo și Julieta“ (și cel din „West Side Story“)

• ARI SANDEL

în Cisiordania, intriga decurgând din competiția dintre două standuri care vând *falafel* și *humus* - unul israelian (*Kosher King*), celălalt palestinian (*Humus Hut*).

Într-un interviu acordat ziarului „Jerusalem Post“, regizorul a recunoscut că este „obsedat“ de problema Orientului Mijlociu. De altfel, el este membru al mișcării „Pace Acum“, care militează pentru reconcilierea israeliano-palestiniană. „Acest film vorbește despre speranță și pace între cele două popoare - a declarat Ari Sandel după ce a primit distincția. Am vrut să induc ideea că, în pofida a ceea ce vedem zi de zi la fața locului, situația actuală dintre israelieni și palestinieni nu poate dura pentru veșnicie, că pacea dintre cele două popoare este inevitabilă. Sper că mesajul filmului meu se va putea alătura și altor voci care gândesc ca mine“.

Regizorul nu a fost singurul evreu recompensat cu faimoasa statueta. Cunoscutul actor american Alan Arkin (Wolf) a luat „Premiul pentru cel mai bun rol secundar“ din filmul „Little Miss Sunshine“, iar Sherry Lansing - prima femeie-director de producție a studiourilor Paramount, participantă la cauze caritabile civile și evreiești - a primit Premiul Oscar pentru acțiuni umanitare.

EVA GALAMBOS

IAN SCHRAGER - antreprenorul inovator al hotelurilor americane

• IAN SCHRAGER

În New York, „Studio 54“ a fost un loc - și un local de noapte - de adunare a elitei politice și artistice a megalopolisului (atmosfera exclusivă de acolo generând și subiectul unui film artistic). Conceput de Philippe Stark, el a devenit un loc de legendă al vieții de noapte newyorkeze. Nu departe de el, André Putnam a desenat interiorul Hotelului Morgan, iar în Florida, la Miami, din nou Stark a transformat un hotel retro, „Delano“, într-un loc de atracție pentru lumea bogată și celebră a Coastei de Est. Dar „Studio 54“, „Morgan“ și „Delano“, ca și alte hoteluri și localuri celebre, au fost renovate și transformate la inițiativa lui Ian Schrager, unul dintre promotorii inovatori ai Americii. E interesant că Ian Schrager, a cerut delibet designerilor interioare originale, cu un anumit disconfort estetic, desigur, nefuncțional, care au atras amatorii de decor neobișnuit, de cadrul unic și chic. Dar un om original rămâne original până la capăt. Astfel

că, în 2005, Ian Schrager a denunțat fostele lui succese ca derizorii și a înființat o nouă companie de decorațiuni interioare, destinată să realizeze proiecte „inimitabile“! Prima realizare a fost refacerea Hotelului „Gramercy“, un hotel de lux, a cărui curte interioară dă spre Parcul Gramercy, singurul parc privat din Manhattan. Oșpeții hotelului pot căpața o cheie cu care pot intra în parc sau pot urca cu un lift exterior la grădinile de pe acoperiș. Designul îi aparține lui Julian Schnabel, care a lucrat cu Anda Andrei, o arhitectă de origine română. Printre ideile lor: îmbrăcarea întregului hotel, de la tapietierie la fotolii și scaune, în catifea de diferite culori. Decor în care sunt intercalate tapiserii manuale, pe fond roșu de catifea și imitații de tapiserii de lână, în stilul francez de Aubusson. Camerele sunt îmbrăcate în catifea roșie, verde sau bleu. Holul e lucrat în lemn Douglas sau bârne afumate, iar candelaburul e din cristal venețian. Dar, cum scriu ziaristi, concepția lui Schrager e nu numai crearea unei senzații de căldură, oferită de materialele folosite, ci și crearea unei comportări a personalului care oferă o căldură umană, familială, oaspeților. (A.B.)

Bucătărie evreiască

Pui cu verdeață și usturoi

Rețeta este recomandată și pentru PESAH

INGREDIENTE

(cantitatea menționată este pentru șase persoane):

- un pui de 2 kg,
- 4 căpățâni de usturoi (cuprinzând 40 de căței),
- două linguri și o jumătate de ceașcă de ulei de măsline,
- sare și piper,
- 1/2 linguriță de zahăr,
- două linguri de pătrunjel mărunțit,
- două linguri de busuioc mărunțit,
- două linguri de arpagic mărunțit,
- o lingură de cimbru mărunțit,
- o lingură de hațmațuki mărunțit,
- o jumătate de foaie de dafin

Usturoiul se desface, dar nu se curăță de coajă. Se amestecă cele două linguri de ulei, cu sare, piper și zahăr. Căteii de usturoi se scufundă în amestec, apoi se scot și se pun deoparte. Se încălzește cuptorul. Tava sau vasul de teflon se unge cu jumătatea de ceașcă cu ulei, păstrându-se puțin și pentru a stropi puilul. Se așează puilul în tavă, se stropește cu ulei, se sarează și se piperează. Căteii de usturoi se așează în jurul puilului. Se amestecă pătrunjelul, arpagicul, cimbrul, busuiocul, hațmațuki și foaia de dafin și se presară peste puil. Se acoperă și se ține la cuptor o oră. Înainte de a fi servit, se scoate foaia de dafin.

Dar de ce numai în Paris? Păcat că nu a preluat încă nimeni aceeași idee în București! Ideea lui Natan Stern. Și la Paris, ca în orice oraș mare - asta nu înseamnă numai Bucureștiul, ci și orașe cum sunt Iași, Cluj ori Timișoara -, oamenii nu se cunosc, adesea, în același bloc. Sunt mulți oameni singuri, nu numai pensionari. În Paris, de pildă, jumătate dintre locuințe sunt ocupate de persoane singure. Natan Stern, care e sociolog ca profesie, a creat un program de calculator și a deschis un site numit „peuplade.fr“, la care s-au înscris până

Să nu fii singur în Paris

acum 40.000 de abonați. Cei înscriși pot afla dacă există în cartierul lor oameni care au aceleași preocupări, hobby-uri, pasiuni. Poți găsi un companion de jogging, de șah, de table, de discuții la o cafea sau poți participa la o petrecere la vecini ori organiza o petrecere acasă. Până acum, prin intermediul acestui site au avut loc 1.100 de petreceri la Paris. Dar acest site te și ajută să găsești pe cineva care să stea cu copilul sau să viziteze un bătrân singur. Cât ne-ar trebui și nouă asemenea inițiative! (A.B.)

Putem vorbi de valori „normale“ ale colesterolului?

SFATUL MEDICULUI
Una dintre cele mai frecvente maladii ale vremurilor contemporane - considerată a fi consecința directă a prelucrării și rafinării excesive a alimentelor - este obezitatea, asociată de cele mai multe ori cu diabetul zaharat, boli cardiovasculare de severitate crescândă, dar și cu apariția unor boli asociate provocate de creșterea exagerată a concentrației de grăsimi din sânge. Măsurarea colesterolului, dar mai ales a trigliceridelor totale din sânge, oglindește în mare măsură „încărcarea“ cu aterosclerosei a vaselor de sânge, fiind deci un element important în prognosticul apariției și evoluției diverselor boli cardiovasculare. Am întreat-o pe doamna prof. dr. **CARMEN GINGHINA**, de la Institutul de Cardiologie „I.C. Iliescu“ din București, dacă putem vorbi de valori „normale“, nepericuloase, ale concentrației de grăsimi din sânge. Răspunsul a fost mult mai nuanțat decât credeam.

Prof. dr. **CARMEN GINGHINA**: - Mă întrebați de valori normale ale grăsimilor în sânge... Vă voi întreba, la cine vă referiți? În ultimii ani, auzim tot mai frecvent următoarea afirmație: „Am colesterolul bun“ sau, din contră, „mi-au ieșit prea multe grăsimi în sânge“, astfel încât, există pacienți care ar fi trebuit să aibă o atitudine terapeutică mai fermă, dar care devin mult mai indulgenți cu medicația, ca și cu regimul alimentar, pe motiv că pericolul a trecut sau că e la ani și ani distanță de ei, sau, din contră, putem întâlni persoane cu risc cardiovascular redus, dar care sunt îngrijorate sau, mai bine zis, de-a dreptul panicate de valorile prea mari - zic ei - ale grăsimilor din sânge. În anii din urmă, toate aceste rezultate paraclinice sunt mult mai nuanțat interpretate de către specialist [...]. Auzim de multe ori, în practica medicală, următoarea întrebare: „Dacă am un colesterol de 100, mai e nevoie de un tratament de scădere a grăsimilor din sânge?“. Răspunsul va fi categoric afirmativ dacă este vorba de o persoană cu multiple riscuri cardiovasculare - un bărbat (chiar de vârstă tânără sau medie) care a făcut un preinfarct. În asemenea situații, eu recomand pacienților mei să depună toate eforturile pentru a atinge o concentrație a colesterolului de 70 mg [...].

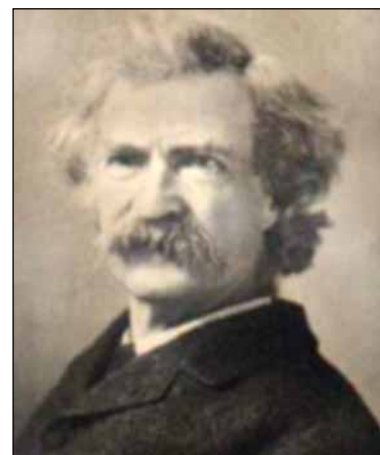
Extrem de importantă este și mișcarea (așa-zisul stil de viață sănătos, demonetizat pe nedrept în ultima vreme). Orele-n șir petrecute în fața televizorului sau a calculatorului, semipreparatele (mai ales cașcavalul și mezelurile), mâncarea de tip *fast-food* (poate cel mai pervers factor de risc, dar și cardiovascular), dulciurile, sedentarismul și mâncărurile pregătite după rețete „tradiționale“, frăgezite și înecate aproape în grăsime, ne scurtează, strop cu strop, din viață.

DANIELA REI VIȘAN

Moto: „Lumea umorului are ca unic pașaport gluma inteligentă“

Spirite celebre

Înțelepciunea acidulată

SAMUEL L. CLEMENS și-a ales un pseudonim literar ce avea să evoce lumea marinarilor de pe Mississippi, care măsurau adâncimea fluviului marcând nodurile. Așa a apărut **MARK TWAIN**, adică „marchează două“, un scriitor ce avea să-și definească în mod năstrușnic crezul în viață: „Să trăim în așa fel, încât până și dricarului să-i pară rău când vom muri“. Multe dintre întâmplările trăite le-a relatat în stilul-i-mucalit, așa că au intrat în anecdotice.

Pe când era redactor la o revistă din Nevada, susținând și „Poșta redacției“, a răspuns unuia ce și-a intitulat poezia submediocră „De ce trăiesc“, cu o frază ghilotină: „Fiindcă ai trimis versurile prin poștă și nu te-ai prezentat personal la redacție“.

Într-o zi, ieșind în oraș cu un prieten, s-a dus să viziteze muzeul orașului. În fața unei săbii, a rămas multă vreme în admirație.

- De ce ești atât de emoționat? - l-a întreat prietenul.
- Fiindcă ne aflăm în fața sabiei marelui George Washington.
- De unde știi că e sabia lui?
- O recunosc... E expusă și am văzut-o în multe muzee.

Îi plăcea să viziteze instituțiile unde era invitat nu numai pentru a ține conferințe, ci și spre a-și da cu părerea despre diferite probleme. La o școală, învățătorul l-a cerut un sfat:

- Credeți că ar fi posibil să scurțăm perioada de școlarizare, așa cum doresc părinții unor elevi?
- Totul e în funcție de ce vor părinții să devină copiii lor - a răspuns Mark Twain și, după o scurtă pauză, a adăugat: Stejarul crește în o sută de ani, iar dovleacul în doar două luni.

Răspunsurile sale aveau, întotdeauna, o înțelepciune acidulată. Iată-le pe cele date unui chestionar referitor la preferințele sale, chestionar primit de la o editură din New York.

- Culoarea? - „Orice, numai să nu fie urâtă“.
 - Copacul? - „Oricare, dar să dea fructe oprite“.
 - Tipul de frumusețe preferat? - „Al subsemnatului“.
 - Ce ați dori să citiți, având la dispoziție doar o singură oră? - „Carnetul de securi al lui Rotschild“.
 - Cum vă imaginați fericirea? - „Să poți găsi nasturii pierduți“.
 - Cum vă imaginați nenorocirea? - „Să îți se spargă un ou în buzunar“.
 - Care vă este scopul în viață? - „Să izbutesc a fi absent când îmi va sosi ceasul ultim“.
- La 21 aprilie 1910, îmbolnăvindu-se grav, după o călătorie în Bermude, n-a mai putut... absentă, dar a rămas, prin operele sale, în raiul sufleteș al cititorilor.

AVRAM CROITORU